

חמוטל בר-יוסף

מֶזוֹן

שירים

צילומים: נויה שילוני-חביב

תוכן העניינים

דגנים, לחם, עוגות

לחם בחמאה
השמש נגלית
שלחן מטבח
עוגה
בצק
עוגת גבינה
אח, החיק הנורא
מגדל בתבץ
לחם חי
ושוב שלחן מטבח
בזהירות
כישוף
חבקי אותי
בין שורות העוגיות

ירקות

סונט העגבניה המיובשת
המכחול
תפוחי אדמה
כמו שמוותרים

דגים, בשר

טועמת דגים
מורטת תרנגולת
בשר קפוא
סיר
ממולאים
שיפודים
העז
שלל
שיירים

פירות

הרימון הבשל
חלום
פטל
רימון
תאנים
ראה
פירות סתיו
כמו תמרים
כמו שחמור
תיקון
פרי עץ הדעת

ממתקים

אצבע
המתוק-המתוק

סופגניות
מסטיק
נגד החושך
דבש, דובדבנים ושמן זית

משקאות

קפה
חלב
מהמתוק מדי והדביק
האלים אינם זקוקים
אנחנו
גביע
משהו סמך
תה בבונג
יעקב

מנות קרב

מנות קרב
בערב החג
בעפעפיך
בוא נשב על הגדר
מיניקה

שולחן

ברכה
בראש השנה
היה להם במטבח
שיר זמר
על שלמות הביצוע
שלחן כחול

דגנים, לחם, עוגות

לֶחֶם בְּחֶמְאָה

כְּשֶׁאֲנִי קוֹרֵאת לָכֶם
אֶת הַשִּׁירִים הָאֵהוּבִים, הַרוֹעֲדִים
וּמִתְבּוֹנְנֵת בְּפָנֵיכֶם הָעֵגְלוֹת וְהַצִּחוֹת
הוֹפְכִים עֲבָיִשִׁי הָאוֹתִיּוֹת לְמִזְלָגוֹת
וְסִכְיֵי מוֹרְחִים לָכֶם חֶמְאָה
עַל פְּרוֹסוֹת לֶחֶם תְּפוּחוֹת וּלְבָנוֹת.

הַשֵּׁמֶשׁ נִגְלִית

הַשֵּׁמֶשׁ נִגְלִית שׁוֹב מֵאַחֲרֵי גִבּוֹ
מִחֲזִיקָה מְעִיל אוֹר עֵנֶק, מוֹכֶנֶה
שׁוֹב לַעֲזֹר לְכֻלָּנוּ לְלִבֵּשׁ בּוֹ,
אֲבָל לֹא לְכֹלָם בְּבֵת-אַחַת.

רַק הַעֲלֻבוֹנוֹת עוֹד שׁוֹרְפִים
אֶת בֶּטֶן הָאֲדָמָה,
שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהִרְדֵּם
בְּלִי מַחְמָאוֹת וְקִרְבָּנוֹת.

שְׁמַע: מֵאַחֲרֵי הַחֹשֶׁךְ שָׁרִים
גִּבְעוּלֵי הַחֹטָה, אוֹ הָאֶרֶז, אוֹ הַתִּירָס,
שְׂאֵכִילָתָם מְשַׁכֶּכֶת קֶצֶת
אֶת הַגְּעֻגוּעִים וְאֶת הַפֶּעַס.

שִׁלְחַן מִטְבָּח

כָּבֵד צְהָרִים. בְּמִטְבָּח

הַכֹּל עָרוֹךְ

עַל הַשִּׁלְחַן פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַמְזַלֵּג שְׁלִי כְּמַעַט נוֹגֵעַ בְּסַכִּין שְׁלֶךְ.

קְצוֹת שְׁעָרוֹתֵי סְמוּכוֹת לְעֶרֶק צִנּוֹרֶךְ.

הַמְאֹרֵר מוֹצִיא וּמְכַנֵּס לְרֹאשׁ שְׁלִי

אֲוִיר שְׁלֹק מִן הָרֹאשׁ שְׁלֶךְ.

גַּם אֲנִי רוֹאָה אֶת הַסִּדְקִים

עַל שִׁלְחַן הַמִּטְבָּח, כְּבֵד,

יֹתֵר יֶשֶׁן מֵאֲשֶׁר חֲדָשׁ,

גַּם אֲנִי רוֹאָה אֶת רַגְלֵיו הָעֲבוֹת.

קַח אֶת הַסַּכִּין, תִּפְרֹס לָחֶם.

מגדל בתבץ

וילך אבימלך אל-תבץ ויחן בתבץ וילכדה. ומגדל-עז היה בתוך
העיר וינסו שמה כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו בעדם
ויעלו על-גג המגדל. ויבא אבימלך עד-המגדל וילחם בו ויגש עד-
פתח המגדל לשרפו באש. ותשלך אשה אחת פלח רכב על-ראש
אבימלך ותרץ את גלגלתו. (שופטים ט 54-51)

סובב סובב הרכב

פלח אבן ריחים כמה שנים שתקנו.

איש למקומו הלכו ישראל

אותי לבדי על גג המגדל הניחו.

מי יעלה על מגדל בימים של עמל

בימים חמים של עמל מי יעלה על לבו

להשיאו ממנת חלקו?

היו צפופים כגרעיני שעורים בשק

נטחנים באחת סבוב פלח רכב

אנשים עם נשים וכל בעלי השדות

כפושע בינם ובין האש יחדו.

וצריחות העורבים. והילדים.

א על גג המגדל צעקתי.

שם למדתי לצעק.

רעדה אחזה את אבן הריחים

בידי בא ברק בברזל

רעדה דהרה בתוך מעי

שני כסוסים ברכב ברזל

צעקה האבן הנבערה

כְּמוֹ וְלֹד בְּיָדַי מִלְדוֹת זְקֵנוֹת.

שָׁם רָצִיתִי לְשִׁיר.

אִישׁ לְמַקְוֹמוֹ הָלַכוּ יִשְׂרָאֵל.

עוֹגָה

קָמְתִי בַבֶּקֶר

וְנִפְלֵתִי

עוֹגָה בְּלִי שְׁמָרִים

לֹא שְׁמוּרָה

לֹא נִשְׁמָרֶת

לֹא נְלוּשָׁה

מִתְפֹּרֶרֶת בִּידָיִם.

בְּצֶק

כְּאִשֹּׁר נִסְפָּג הַחֵלֶב בְּתִינּוּקוֹת וְהַמִּים בְּבֶצֶק
לָמָּה לֹא אֶסְפָּג גַּם אֲנִי אֶל בֵּין קְפוּלֵי מְשָׁלוּתֵיכֶם?
וְלוֹ כְּתַפּוּחַ אֲדָמָה בְּאֲדָמָה.

רַק לְשִׁעָה קְלָה תִּאָּרְחוּ אוֹתִי,
מְזוֹנוֹת הָאֲדָמָה וְתִינּוּקוֹת,
עַד שְׁיוּסֵק תִּנּוּר הָאֶפֶיָּה.

עוגת גבינה

נְעֻרֹת שְׁכוּרוֹת מִיְּפֵי רַגְלֵיהֶן

שְׁכוּרוֹת מִהַשָּׁמֶשׁ

מִהָאֹר שֶׁל הָעִיר

דּוֹאוֹת בְּדַעְתִּי

הַמִּתְרַחֶבֶת וְהוֹלֶכֶת

אֶל מַחוּץ לְחֵלוֹן בֵּית הַקֶּפֶה

שָׁמוּל תַּחֲנֹת הַרְפָּכָה

שְׂאוּלִי אַחֲרֵי

תוֹךְ אֲכִילָה אֶטִית

שֶׁל עוּגַת גְּבִינָה נִפְלְאָה.

אח, החיק הנורא

אח, החיק הנורא של חסידות נזירות כמפרשים

קורא במפרש: סתו, וכבר לא ממאן

נהמת כנפים מפרנסות לפנות בקר

מתחת לעור התופח עד להתפקע

באזני. אזני! שפתי! ועד מתחת לשרשי צפרני

מהומת ההמראה

ופרוסות לחם נשרף חי

ממלאות עשן מחניק את הבית

הנם בחיקי.

לֶחֶם חַי

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוּפוֹ הִימָנִית נִכְרְתָה
כְּדִי שְׁיִמָּשִׁיךְ לַהֲיוֹת נוֹתֵר עִם אִשְׁתּוֹ וְעִם יְלָדָיו
מוֹכֵר לְפִרְנָסָתוֹ כְּכֹרוֹת מוֹצָקִים שֶׁל לֶחֶם חַי.

דֶּרֶךְ עֵינָיו הִקְבּוּעוֹת בְּחוּרִים חוּרִים רְאִיתִי
אֶת הַמִּתְקַרְבִּים אֶל הַמְּשׁוּכָה הַשְּׂרוּפָה שֶׁל חֲצֵרוֹ
וּבִידֵיהֶם סִלִּי הַקִּנְיֹת. אֲנָשִׁים חַיִּים.
וְרִאִיתִי אֶת הַסֶּפֶסֶל הַצָּרוּב, הַמְּבֻקָּע
שֶׁמִּצְמִיחַ זֵלְזָלִים מְטֹרְפֵי שׂוֹאָה.

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוּפוֹ הִימָנִית נִכְרְתָה
הוּא עֶזֶר לִי שְׂאוּכָל לְזָכֹר בְּמִנוּחָה
אֶת הַיָּמִים שֶׁבָּהֶם כָּל אֲצִבְעוֹתַי
הָיוּ שְׁלֵמוֹת בְּתוֹךְ הַבֶּצֶק
שֶׁמִּמֶּנּוּ לִשְׁתִּי חִלּוֹת לִשְׁבֹּת
וְאַחֲרֵי הָאֲרוּחָה
כְּשֶׁכָּל הַיָּלָדִים נִכְנָסוּ לַחֲדָר
עִם הַפִּסְנִיתָר וְסִגְרוּ אֶת הַדֶּלֶת
כְּדִי לִנְגֹן וְלִשְׁיֵר בְּיַחַד
הִיְתִי מוֹצֵאת אֶת עֲצָמִי
בּוֹכָה מְרֹב אֶשֶׁר.

ושוב שלחן מטבח

והרי לשלחן הזה התפללתי,
אמרתי לאמי, בריא ונורמלי וחי.
וכבר העזתי לראות את עיניה
רמוסות כענבים על מצבות
ממלכות: מה שעוללו לי ולעוללי
ולאמי ולאם-אמי
לא יהיה לו מנחם
מלבד שלחן המטבח הזה
וסנדיצי'ים עטופים בדיקנות –
חלומות שהיו לשים את נעורי האבלים
לפרוי בצק חי חי חי.

והנה קים ועומד בהבטחותי.
והרי נאספים במועדים היעודים
אל שמלתי הפרושה על השלחן
יחד מצטופפים יחד אווזים בשולי המפה
ומושכים

איש לעברו לקרע

מה? מה?

בְּזִהִירוֹת

בְּזִהִירוֹת וּבְנִשְׁיָקָה רַכָּה וּמַהֲיָרָה
אֲנִי חִיַּבְתָּ לְהַסִּיר אֶת הַשְּׂמִיכָה
מֵעַל שְׂנַתְכֶם הָרִיחָנִית
כִּמּוֹ הַחֹלָה שָׁזָה עֲתָה אֶפִּיתִי,
לְהַעִיר אֶתְכֶם מִחֲלוּמוֹת.

אֲחֹ, הַשָּׁנָה הַמְתוּקָה שֶׁל יְלָדִי
בִּמּוֹ יָדִי אֲנִי תוֹלֶשֶׁת אוֹתָהּ
וּמְפוֹרָרָתָּ, מֵאֶכֶל לְבָקָרִים הַחֲרָפָיִים
הַחוֹלְפִים מֵעַל רִאשֵׁינוּ
כִּמּוֹ עֵדֶת דְּרוֹרֵי בֵּית אֶפְרָיִם.

בְּמָה אֶכְשָׁף אֶת הַמוֹן יְצוּרִי
הַשְׁתִּים עַל קִירוֹת בֵּיתִי חִלְקִלְקוֹת
כְּחִלְזוֹנוֹת עִירָמִים מְקַנְכֶּנֶת ס?
הַשְּׁבַעְתִּיכֶם בְּסוּפְרוֹזִינָה סְבִתִּי הַנִּסְתָּרָת
בְּעַפְעָפִיָּה חֲסָרִי הָרִיסִים.
הַשְּׁבַעְתִּיכֶם בְּקוּיִם הַיִּשְׁרִים לְהַפְלִיא
שֶׁהִיא אֲבִי גּוֹזֵר בְּמִסְפָּרִים, מְחַכֵּךְ שְׁפָתָיו זֹז בְּזוֹ כְּמִטְרוֹנוֹם,
אוֹתוֹת לְקִיּוּמָם שֶׁל יְשׁוּב הַדַּעַת, רָגַשׁ הַחוּבָה וְאַהֲבַת הַבְּצוּעַ הַמְדִּיק.
הַשְּׁבַעְתִּיכֶם בְּאֲדִי הַמְּגַהֵץ, בְּשֶׁמֶן רְהִיטִים וּבְרִיחַ שֶׁל בָּצֵק שְׁמָרִים
שֶׁלְתוֹכוֹ אֲנִי נוֹעֶצֶת יְחוּרִי אֲצַבְּעוֹת כָּל עָרֵב שַׁבָּת,
מְנַסָּה לְהַחֲזִיק בְּמָה שֵׁשׁ.

חֲבֵקִי אוֹתִי

חֲבֵקִי אוֹתִי, נִינְיָה אוֹקְרַאינָה,¹
עֵטְפִינִי חֲבָה מִתְנַשְּׁמֶת,
הוֹבִילִי אוֹתִי הַשְּׁלַחָנָה
מִלְאִי אֶת סְלִי בִכְסֻמֶּת.

בְּאִי לְרַחֵץ אֶת רַגְלִי בְּדָלִי
וְשִׁירִים מְכָרִים לִי שִׁירֵי בְּשֶׁקֶט
אֲבָל אֵל תִּשְׁאַלֵּנִי מַה שְּׁלוֹם סִבְתָּא שְׁלִי
וְגַם אֵל נָא תִגְעֵי בְּצִלְקָת.

וְלִפְנֵי שְׁאֲמִשִּׁיךְ בְּדַרְכִּי לֹא כְּדָאִי
שְׁאֲשָׁאֵל אִם מִצָּאת מְטֻמֹּן בְּחִצֹּר.
בְּעֵינֶיךָ שְׁלֹא מִסְתַּכְּלוֹת בְּעֵינֵי
יֵשׁ עֲלֵבוֹן מִשְׁלָךְ, יֵשׁ שׁוֹד אַחֵר.

¹ נִינְיָה – אומנת ברוסית. השיר נכתב בעקבות ביקור בעיר מולדתם של הורי.

בין שורות העגיות

בין שורות העגיות התופחות בתבנית
מתנפחת גם שירתי ונאפית, בלתי נמנעת
כמו נפיקה אלמונית של בתולה אדמת לחיים
עוצמת עיניה ומחוירה, מתעלפת מבושה,
משאירה אחריה רק ריח מתנדר,
רק ספק של עברה.

ירקות

סֹנֶט הָעֵגְבִנְיָה הַמִּיבֶּשֶׁת

שְׁרוּיָה בְּצִיר שֶׁל שִׁיר זֶה־ב־
כְּמוֹ בְּשֶׁמֶן זֵית שֶׁעָלִי נִשְׁפָּךְ
אֵינֶנִּי זֶה. אֲנִי רַק תּוֹפַחַת,
אֲנִי רַק שְׁרוּיָה בְּתוֹךְ הַטּוֹב.

אֵךְ עוֹד מַעֲט אֶשְׂאֵף
לְהֵאכֵל, לְהִנָּחַז עַל הַלְשׁוֹן
לְרַקֵּד עַל בְּלוּטוֹת הָרֶק הַחֲלָשׁוֹת
שֶׁיִּנָּזְלוּ מֵהַשְׁפָּתִים, מֵהָאֵף.

גָּלִי לִי אֵיךְ לְהִשְׁתַּמֵּר טְבוּלָה בְּשִׁיר
תָּמִיד, לֹא לְהִזִּיז עֶפְעָף,
לֹא לְהִסְפִּיק, לֹא לְכוּץ שְׁרִיר

כְּמוֹ הָעֵגְבִנְיָה הַמִּיבֶּשֶׁת שֶׁעֲכָשׁוּ
מוֹנַחַת בְּצִנְצָנֶת עִם הַשּׁוֹם וְהַשְּׁמִיר
בְּלִי לְדַעַת עַל סִכּוּן, מִזְלָג אוֹ כַּף.

המכחול

המכחול שצִיר את השמש ואת השמים בדמות
צִנְנָת מעבֶדָה עצומה מזכוכית תוססת בועות מלאה
מלפפונים כבושים ושמיר עם הרבה שום ועלי גֶפֶן
קטופים לפנות בקר שועל ורד תאב לנגס בהם
טֶרֶם החמיצו, שְבִירִים, נוטפים מי מלח מתוקים
מתנדנדים על שלחן עקם שלא נפרשה עליו מפה
הוא שמערבב את חיי עם חייך על פן צִירִים אֲרָעִי.

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים עַל סִיגְרִיּוֹת
וּמִתְחִילִים לְהַרִיחַ אֶת הָאוֹיֵר וְאֶת הַמַּיִם,
כְּמוֹ שְׁמִפְסִיקִים לֶאֱכֹל מִמֶּתְקִים
וּמִתְחִילִים לְטַעַם אֶת מְתִיקוֹת הַגָּזֶר וְהַעֲגֻבָּנִיה,
נִזְכֵּר, נִדְעַ לְהַבְדִּיל בֵּין טוֹב לְטוֹב.

סְפוּרֵי אֲמִי לִפְנֵי הַשִּׁינָה:
הִיָּה לָנוּ בֵּית מֵאָבֵן וְשַׁעַר אָדָם.
כְּשֶׁהִגִּיעוּ שְׁמוּעוֹת עַל פּוֹגְרוֹם
בְּשָׁלָה אִם-סָבְתִּי בְּסִיר גָּדוֹל
מָרַק כְּרוֹב שְׁקוֹרָאִים לוֹ שְׁצִי.
הַגָּדֵר הִיתָה צְבוּעָה בְּלָבָן.
בְּחֹצֵר פָּרַח עֵץ דְּבִדְבָן.
הַקּוֹזְקִים יָשְׁבוּ לְשִׁלְחוֹ,
וְאָכְלוּ אֶת הַשְּׁצִי. לוֹלִי לוֹלִי
תִּישְׁנִי. אַחֵר-כֵּךְ
הוֹצִיא אֶחָד מֵהֶם אֶקְדָּח
וְיָרָה בְּכָל הַגְּבָרִים.
חָבֵל לְבַזְבֵּז כְּדוּרִים
עַל הַנָּשִׁים, אָמַר וְהִלֵּךְ.

אָבִי לֹא אָהַב לְסַפֵּר סְפוּרִים
עַל חַיָּיו, עַל יְלָדוֹתָיו, עַל פְּחָדָיו.
הוּא עָטַף אֶת מַחְבְּרוֹתָיו בְּגִידֵי חוּם,
שֶׁר לִי שִׁירִים שֶׁל בְּדָחַן חֲתוּנוֹת כְּשֶׁבִּכְתִּי
לְטַף אֶת כְּפוֹת יָדָיו וְאֶת שְׁעָרוֹתָיו, נֶאֱמָנָה בְּשָׁנָתוֹ
וְאָכַל דָּג מְלֻיַּח וּבָצֵל.

בְּלִילוֹת קִיץ דּוֹמָמִים

בְּלִילוֹת קִיץ דּוֹמָמִים

כְּשֶׁהֵלְדִים

הוֹלְכִים וּמִתְבַּגְּרִים

סוֹגְרִים דְּלִתּוֹת וּמִתְחַפְּרִים

כְּדִי לְהִתְלַבֵּל בַּמִּסְתָּרִים –

תְּפֹחַ אֲדָמָה שֶׁהִתְרוֹקֵן מִמְצָבוֹרָיו

יָכוֹל אֶז לְקַלֵּט בְּדַמָּה

קוֹלוֹת מוֹצִים מוֹצָצִים

שֶׁבְּנֵי תְּפֹחֵיו הִרְכִּים,

עוֹד רוֹוִיִּים חֵלֶב שְׂדֵיו,

מוֹצִיאִים שָׁם בְּנִשְׁיָקוֹת.

דגים, בשר

טועמט דגים

כִּשְׁהִיא טוֹעֶמֶת מִסִּיר הַדָּגִים
גְּבוּתֶיהָ מְרִימוֹת שְׁתֵּי קִשְׁתוֹת נֶצְחוֹן
אִשׁוּנֶיהָ מִתְרַחֲבִים בְּתִמְהוֹן שֶׁל צֶפּוֹר
דוֹגְרֶת עַל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַחֲלָטוֹת,
וּשְׁפָתֶיהָ מְרַפְּפוֹת עַל הָרֶטֶב
כִּמוֹ אֶצְבָּעוֹת דָּוִד הַמִּנְגֵּן בַּגָּבֵל
בְּתִמּוּנָה הַחוּמָּה שֶׁל רֶמְבַּרְנֶדֶט
שְׂרָאִיתִי מִזְמָן בְּמוֹזֵיאוֹן הַיָּשׁוֹן.

מוֹרֶטֶת תִּרְנַגְלָת

בְּבֶקֶר אָנִי מִבְּשָׁלָת:

קָפָה לְאִישִׁי

חֲבִיתָה בְּשָׂבִילִי

וּלְבִתִּי הַקְטָנָה דִּיסַת סֶלֶת.

אֵין לִי זָמָן כָּלֵל לִפְתִּיתִי הַטַּל

הַשְּׁזוּרִים עַל קוֹרֵי הָעֶכְבִּישׁ בֵּין הַקּוֹצִים

בְּבֶקֶר הַשָּׁכֶם עַל וְאֲדֵי עֲרוּגוֹת.

לְקִרְאָת הַצְהָרִים אָנִי מוֹרֶטֶת תִּרְנַגְלָת.

חֲמָרִים נוֹסָפִים: תַּפּוּחֵי עֵץ וְיֵין.

מִמְלָאִים וְאוֹפִים שְׁעֵתִים.

לוֹלִי הִנֵּה עָלִי לְמַהֵר הִיִּיתִי מְרִיחָה מְגוּפָךְ

אֶת הָרִיחַ הָעָמוּם שֶׁל בְּטָנִים קְלוּיִים

כְּמוֹ לָפְנִים, בַּחֲשָׁךְ,

בְּשׁוּק הַרְטָב שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הָעֵתִיקָה,

לִפְנֵי שְׁנוּלֶדֶתִי.

בְּשׁוֹר קפוא

לִבֵּד בָּלָב אוֹקִינוֹס

מחזיק שֶׁלֶחַן

שָׁחֹר וּמִתְנַדָּד

אֶתָּה יוֹשֵׁב כּוֹתֵב נוֹהֵם

כְּמוֹ אֲרֵבָה שֶׁל אֲנִית-מִשָּׂא

פְּלִטָה פִּיחַ יָמִיךְ

חֲלוּלָה.

כְּשֶׁנֶּעַר הַסִּפּוֹן גָּרַר מִן הַמְקַרֵּר בְּשׁוֹר קפוא,

לְקַרְדָּה, וְתַפּוּחַ-עֵץ מְבַהֵיק -

מֵאֲכָלִים אֲגֻדִּים בִּימֵי הַצָּנֵעַ -

עָבְרוּ רוּחוֹת הַיָּם עַל צְנוּרֵיךְ

וְלִרְאשׁוֹנָה פְּלִטָת אֶת הַנְּהֻמָּה הָאֶהוּבָה

שֶׁפַעֲמָם הִיא חוּלָה וּפַעֲמָם הִיא עוּלָה

כְּמוֹ צְלִילֵי עוֹגֵב.

סִיר

וּכְשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי יָדַעְתִּי:

יֵשׁ סִיר עִם דָּגִים עַל הָאֵשׁ

וְהִסִּיר לֹא מְכַסֶּה.

מִטָּתִי הִיָּתָה מְלֵאָה נְתַחֵי דָגִים

רְכִים וְאַדָּמִים

וְלִדָּגִים עֵינִים פְּקוּחוֹת שֶׁל תִּינוּקוֹת

מְטִיָּחִים בַּחוּמוֹת שֶׁל פְּרֻעָה.

יֵשׁ סִיר עַל הָאֵשׁ וְהִסִּיר מֵעֵינֵי מְכַסֶּה.

ממלאים

לאשה ההיא

שדים אדירים ממלאים בשר ותבלינים.

תמיד פטמותיה נוטפות דם.

לאשה ההיא

פנים עטופות צעיף שחור

והיא צוחקת בלי הפסקה.

איזה רוחים גדולים בין שניה

ובין עגבותיה!

הרוח מרשרש שם בשר

מזיל ריר.

שפודים

המקום שתעזב אותו לזמן מה -
לשיט אל איי זהב או למלחמת קדש -
הוא לא ישאר לך כמו.

הכלב הזקן יתרוצץ בחצר וזנבו המכשכש
לקראתך בוער עם הבית.
לדיך יחנקו בעשן התנור ששכחת לכבות.
האשה המשעממת תנתח לשנים עשר נתחים
שישחלו על שפודי הברברים ויאכלו לעיניך,
נוטפי שמן ובשם זול.
סוסך האביר יחצה עד בטנו ים אדם
כל ימי חייו.

הַעֲז

עַל הַמִּדָּף בְּאַטְלִיז הָעֶרְבִי
יָשֵׁב רֹאשׁ לֹא גָדוֹל, מִתְלַתֵּל קֶצֶת,
שֶׁל עֵז שְׁחוּרָה אַחַת,
מֵאלוֹ שְׁמִקְפָּצוֹת בְּקֶרֶסְלִים דְּקִים
עַל קִירוֹת הַמִּדְבָּר.
מֵאלוֹ שְׁמִמְלִיטוֹת עַל קִירוֹת הַמִּדְבָּר.

הַעֲזִין שְׁלָה הִיתָה פְּקוּחָה
וּבְעֶקֶר
עֵינָהּ.

הַעֲזִין שְׁלָה הִיתָה פְּקוּחָה
וְעֵינֶיהָ נִפְּטָה.

הַעֲזִין שְׁלָה הִיתָה פְּקוּחָה
לְהוֹרָגִים.

עַל הַמִּדְרָכָה עָמַד גָּדִי.

וְהַעֲז – הָאֵם הִיתָה שָׁם
אוֹ לֹא הִיתָה.

שָׁלַל

מִתְרוֹצָצֵת בְּרַחוּבוֹת
מִחֲוִירִים מִרְעִבֹן
עַם נִתַּח הַשָּׁלַל הָאֲכִיל
חֶזֶק בָּפָה. הַשָּׁלַל הַמְרָעֵל.

'תְּשָׁלִיכִי! תְּשָׁלִיכִי!' הָרוּחַ צוֹרַחַת,
אָבֵל לֹא מְשֹׁאֲרִים שׁוּם דָּבָר בַּצִּלְחַת,
וְגַם אֶת הַשָּׁלַל הַמְרָעִיל.

שִׁירִים

יוֹנָה פְּרוּעָה, פְּעוּרַת מְקוֹר, בְּיוֹם שָׂרָב
לֵיד שִׁירֵי הַבָּשָׂר שֶׁהוֹתִיר הַכֶּלֶב.
מְנַקֶּרֶת. מְקַרְקֶרֶת. עִם נְמָלִים
נֹצֵה כְּאַחַד הַנְּצִים.

פירות

הַרְמוֹן

הַרְמוֹן הַבָּשֵׁל, הַנֶּרְקֵב, מִשְׁתַּכֵּר!
הַמִּיץ הַנָּגֵר מִמַּגְרוֹת גִּרְעִינִי
תוֹסֵס, מְנַגֵּן, מְתַנּוּעֵעַ,
מְעַרְפֵּל אֶת רֹאשׁוֹ
וּפּוֹעֵר אֶת שְׁפָתָיו
בְּחִיּוֹן עֲנָקִי.

חֵלוֹם

וְהֵייתִי מוּטָלָה בְּתוֹךְ עֶרְמַת

חֲתוּלִים וְתִלְתָּלִים

שֶׁל קִלְפוֹת תַּפּוּחִים וְהָיוּ עָלַי

זוּחִלִים גְּדוּלִים וְקִטְנִים

וְהֵייתִי רַכָּה וּמֵאֲשֶׁרֶת וְעוֹרֶת

וְאֶמְרֵתִי בְּלִבִּי רַק

הַשֵּׁם שְׁלִי חֲמוּטָל.

פֶּטֶל

בְּלִילָה, בְּעִינִים עֲצוּמוֹת,
כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹאֵפֶת אֶת נְשִׁימוֹתֶיךָ הַחֲמוּצוֹת-מִתּוֹקוֹת
אֶתָּה אֶת נְשִׁימוֹתֵי הַמְּרוֹת יוֹנֵק
צוֹמֵחַ מִבֵּין צִלְעוֹתֵינוּ שִׁיחַ פֶּטֶל אֶחָד
עֹמֵד לְהַדְהִים בְּפָנַי פֶּסֶלֶת בְּנִין וּבִטּוֹן
פְּרוֹת פָּרָא שָׁלוּ אָנוּ מֵאֲכִילִים זֶה לָזוּ
מִשְׁאִירִים אוֹתוֹת שֶׁל מִיץ אָדָם עַל מִצְחָנוּ.

בְּאַשְׁמֶרֶת הַשְּׁלִישִׁית, כְּשֶׁכָּל תְּאֵי הָרִמּוֹן מְסֻדָּרִים

מֵתוֹק עֲסִיסָם זֹרֶם בְּחֻדְרֵי חֲדָרִים

מִנֵּין צָצָה צִעָקָה מוֹצֶצֶת

אֲצָבָעוֹת טָרֶם נִגְזְרָה צִפְרָנָם

מִחֻטָּט לִי בְּתוֹכוֹ מְגֻרֹת הַפְּרִי

לִסְחֹט אֶת הַנֶּגֶד לְאֶרֶץ, לְקַרֵּעַ

וּלְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקְּלָפוֹת.

תּאֲנִים

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹשֵׁטֶת אֶת יָדִי לְלַטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
כָּל הַשָּׁעַר, שֶׁהִיא מְתַלְתֵּל וְנֶךְ, מִתְיָשָׁר וּמִתְעַבֶּה
וְרִיחַ הַיְּנֻקּוֹת שֶׁהֵיטִי שׁוֹאֵפֶת מִמֶּנּוּ לְשִׁכְרָה
מְעֵרֵב בְּשֹׁאֲרִית דָּמִי, הוֹלֵךְ וּמִתְאַדָּה.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹרֶשֶׁת אֶת יָדִי לְלַטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
הֵם גָּחִים מַחִיקִי, גְּבִהִים וּמִתְרַחֲקִים,
וְנִשְׁאָרִים תְּלוּיִים בְּתוֹךְ כַּפּוֹת יָדִי
כִּמוֹ תּאֲנִים הוֹלְכוֹת וּמִבְכִּירוֹת.

כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹלַחַת אֶת יָדִי לְלַטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
כְּשֶׁאֲנִי מְנַסֶּה לֶאֱחֹז בָּהֶם, לְתַמְךְ אוֹתָם בִּי,
הֵם נַעֲשִׂים נְפּוּחִים, מַעֲלִים קְרוֹם,
וּלְפֶתַע נוֹגְעוֹת אֶצְבְּעוֹתַי בְּזִיפִים.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת יָדִי לְלַטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
הֵם נִפְזָרִים מִתּוֹכִי לְאַרְבָּעָה עֲבָרִים
הֵם מוֹשְׁכִים אֵלַיָּהֶם שׁוֹעֲלִים וּפְרָפְרִים
הֵם מְסוּבְּבִים אֶת הָעוֹלָם בְּרִיחוֹת לֹא מְכָרִים.

רָאָה

רָאָה אֵיךְ הַכֹּל נִשָּׂא עִם רוּחַ הַיּוֹם
הַכֹּל נֶאֱחָז וְתִלּוּי בְּתוֹךְ הָרוּחַ הַיּוֹם:
הַבָּשָׂר תִּלּוּי בְּנִשְׁמָה
וְהַנִּשְׁמָה תִּלּוּיָהּ בְּאֵוִיר
וְהָאֵוִיר תִּלּוּי בְּשָׁמַיִם
נֶאֱחָז בְּזֵרוּעַ הָאוֹר.

רָאָה, בְּעֵמֶק הַתְּפוּז מִתְעַגֵּל הַפְּרִי.
בְּרַחֲם שֶׁל הַיִּלְדָּה יֵשׁ יֶלֶד.

פְּרוֹת סֵתוֹ

הַקֵּץ הוֹלֵךְ וְנִגְמָר. הַתְּמָרִים.

הַיְלָדִים כָּבֵר שְׁחָמִים וּדְבִיקִים לְמֵאֵכֶל

צִפְרִים, פֶּרֶפְרִים.

עוֹד בְּרֵמוֹנִים חוֹרִים, מְחֻסְפָּסִי קִלְפָּה,

קֹהֵל פְּרָדוֹת מִמְהָרוֹת לְהִתְאַסֹּף בְּתָאִים צְפוּפִים

מִתְמַלְאוֹת בְּחִרִיצוֹת חֲמֻצְמוֹצוֹת וְרֵדָה בְּלִתִּי-מֵאֲשֶׁרֶת

מְקִימוֹת מְחֻתָּרֶת עֲצוּמָה, תוֹבֵעֶת

לְתַסֵּס בְּסֵתוֹ.

רְאֵה: עַל רֹאשׁוֹן מְסֻמִּיקִים כְּתָרִים.

כְּמוֹ תַּמְרִים

כְּמוֹ תַּמְרִים חוּמִים מִיַּחְמִים

בְּלִחְצָה נְחָלְצִים הַחוּצָה

בְּסוֹף הַקָּיִץ

נִמְצָצִים

בְּמוֹ עֲצִימָה גְּמוּרָה

שֶׁל חֲמָרִים כְּמֵהֵם

נְשִׁיקוֹת רֶכּוֹת דְּבִיקוֹת מְתִיקוֹת.

תקון

המתיקות של תאנה מבקעת ושל תות מעוך
והדביקות המתוקה של תמרים כתמים, מקמטים,
ואפלו המתיקות של שברי חרובים
קטומים ועקומים –
כלם היו בקצה הקיץ הפרוס, הקרוע.
לכן תקומי. בחשך. בכאבים.
תגידי מתיקות, כמו גוון.
תעשי לקצה הקיץ תקון.

כְּמוֹ שְׁחָמוֹר

כְּמוֹ שְׁחָמוֹר עֵינֶי מְרִיחַ מִהָאֲדָמָה

מִיָּם וּתְמָרִים יִבְשִׁים

וְהַזִּיפִים בְּנַחֲרֵיו זָעִים

בָּכָה אֲנִי שׁוֹאֵפֶת אֶת אוֹהֲבֵי הַשֶּׁקֶט

וְאֶת יְרֵאֵי הַשֵּׁם הַצְעִירִים.

פְּרִי עֵץ הַדַּעַת

פְּרִי עֵץ הַדַּעַת! קִפּוֹד נִסְתָּר
בֵּין הָעֲנָפִים הַחֲשׂוּכִים שֶׁל הַשִּׁיחָה
בֵּין הַמַּלְיִם הַמְתַּפְתָּלוֹת
מִתְאַפְּקוֹת מִלְּעֵקֶץ.

אֵיךְ לִבְלֹעַ אוֹתָךְ, קִפּוֹד הַתְּלוּנָה
הַקָּשָׁה מְדִי, הֲלֹא טְעִימָה,
וּלְהַבִּין אֶת הַוִּיטָמִינִים.

ממתקים

אַצְבֵּעַ

יֵשׁ אַצְבֵּעַ מִיִּשְׁרָת אֶת צִלְמִי
כְּמוֹ נִיר כֶּסֶף שֶׁל מִמֶּתֶק שְׂכָבָר נֶאֱכַל
שְׂמִיחַ לִיקִים עַל הַשְּׁלָחַן בְּזִהֲרִית
לִתֵּת אוֹתוֹ מִתְּנָה לְתִינוּק

וְהוּא רוֹעֵד וּמִשְׁמִיעַ צִלְצוֹל
דֶּק מֵאֵד.

המתוק-המתוק

כמה פעמים אכלת אצלי מן המתוק-המתוק

ולא שאלת למתכון.

לקקת אותו מחיקי בתמהון

של ילד מלקק אותיות אֶלֶף בית.

אמרת שהוא מרפא לך את הכויות בבטן.

בלילה היית מתעוררת וצועקת

שאת נטרפת אחרי המתוק-המתוק

שאתן לך כמה שגשג

אחרת תקיאי דם.

לא שאלת למתכון.

היית שבה ונרדמת בחיקי

כמו בתוך גבלת הארי.

ספגניות

בעקולים מסכנים בקר זהיר
נוהג את מכונית
משקפי השמש שלי על חטמו.
דרך זגוגית החלון הקדמי קרני השמש
מזריקות בלחי רבת ספגניות,
מצמיחות בי פטריות, סחלבים -
זהירות! חממה אסורה
עוקפת בחד סטרי
מתעופפת מעל גג המנזר
מסונרת
לא משאירה מספר.

אִישׁ לֹא רָאָה מֶה שֶׁעָשִׂיתִי לְיַד הַגָּדֵר עִם יְלָדָה עֲרַבִּיָּה
בְּקִיץ 1949, בִּיפוֹ.

אֲנָשִׁים לֹא-מְכַרִּים עֶסְקוּ בְּהוֹבְלַת פְּסִנְתָּרִים, שְׂטִיחִים.
אֲמִי הִרְתִּיחָה אֶת מִי הַשְׂתִּיָּה.
אֲנָשִׁים אֲחֵרִים הָלְכוּ עִם יָדִים לְמַעֲלָה.

כָּל-כֵּן יָבֵשׁ לִי בִפֶּה וּמִי הַשְׂתִּיָּה עוֹד רוֹתְחִים
וּבִכָּן מִבְּעַד לַגָּדֵר אֲנִי עוֹשֶׂה מִסְחָר בְּשִׁפְתַי יָדִים:
מִסְטִיק מִפֶּה רָטֵב שֶׁלָּה לִפֶּה יָבֵשׁ שְׁלִי תְּמוּרַת פְּרוֹסָה
עִם חֲמָאָה מְלוּחָה מִהַחֲבִילוֹת שֶׁבָּאוּ מֵאֲמֵרִיקָה.
אֲנִי מִבִּיטָה בָּהּ וְהִיא בִּי, לוֹעָסֶת, לֹא מְחִיכֶת.
זְבוּבִים שֶׁאֵכְלוּ מִגֶּלֶה מַעֲיִנִּי מְתִישְׁבִּים לָהֶם עַל עֵינִי.
מִי הַשְׂתִּיָּה שֶׁרְתָּחוּ כָּבֵד פּוֹשְׁרִים.

נגד הח"שך

לפני השנה

כשהמחשבה להקבר חיים באדמה

לאור הנר לאור הנר

נעשית מוחשית יותר מפרווי הח"שך

על הפה ועל האף

גופי מגשש אז אל מקל השקד הרך

המאדים ומתחזק לפרח בכף ידי.

מקל שקד! מקל שקד!

שקוף ומתוק תרנגול הסכריה

קורא לי לעוף אל הארץ החמה.

משקאות

התחלתי כבר להטיל ספק בך,
אחרי שנים של חטוטים
בחום המתפורר בשטח החרוש,
שהחום שלי הוא צבע אמהי.

על כוס קפה חלקנו היום
את ירשת החום בעינים
ואת אוצר הידידות בין אם לבת
שטמון בשלחן של המטבח.

גביע

גביע מבדולח כח'ל

מלא אור הרים

הפוך על האור ועלינו

ועל עוללנו ועל המאֲרָשִׁים,

בתוכו גביע קטן מזהב

מלא דם ועקרבים.

יעקב

וַיַּעֲקֹב הָיָה לְבוּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ תָּמִיד

..ף

ל יוס

מִתַּחַת לְחִלְפוֹתָיו.

גַּם בְּאֵרוֹחַת הַבֶּקֶר

וְגַם בְּעָרֵב, בְּמִשְׁתָּהּ,

יֵרָאָה דָם עַל הַשְּׁטִיחַ

דָּם בְּגִבֵּיעַ

וּבְצִלְחַת שְׂמֹמֶנָה הוּא אוֹכֵל.

עיני מתרחקות זו מזו מרוב תדהמה,
 הוי, אשה גוצה, מכתמת, נפולת לסתות,
 שמדדה על מקל אל היכל התמיד של התרבות
 עמוסה שרשרות וטבעות מזהב אמריקאי
 ששה לפתח בשיחה עם כל מי שלא מענין
 מוכנה מיד להצטדק, להתחנף, להתיהר ולהטיף –
 האם ידעת כי את היא שהינקת אותי
 חלב אדם-בהיר משדר האחד
 ומהשד השני חלב אפר כעבש.

אַנְחֵנוּ

אַנְחֵנוּ שְׁחַדְלָנוּ לְהַגִּיד אַנְחֵנוּ נְמַסְנוּ
עִם הַשֶּׁלֶג שֶׁל אֵלֶּף תְּשַׁע מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים,
כְּמוֹ אֲבָקַת חֵלֶב וְשׁוֹקוֹלָד שְׁוִיָּצִי וְכָל הַדִּלִּיקְטִיסִים
שֶׁהוֹפִיעוּ בְּחִבְלֹת מְאֻמְרִיקָה, וְאַחֵר כֵּן עוֹד שְׁלִיחִים בְּצוּרַת
שְׁמֵלוֹת מְטַפֵּט, כְּפָפוֹת מְזַמֵּשׁ, כּוֹבֵעַ מְקַטִּיפָה עִם רֶשֶׁת לִפְנֵים
שֶׁל אִמִּי הַשְׁכוּלָה, אִמִּי הַבוֹכָה מוֹל עֲרֻמוֹת שֶׁל תַּחְפוּשׁוֹת לְפוֹרִים.

מִשֶּׁהוּ סָמִיךְ

מִיד נַחֲשֵׁתִי

מִבְּעַד לְזִכּוּכִית הַחֲלָקָה, הַמְּבָרִיקָה,

בְּתַחֲתִית הַקֶּצֶף הַתָּפֵל,

כְּמוֹ מַאֲדָאם קִירִי אֶת הַרְדִּיּוֹאֶקְטִיבִּיּוֹת

נַחֲשֵׁתִי שֵׁשׁ בֶּן מִשֶּׁהוּ סָמִיךְ.

וְהֵייתִי מוֹכֵנָה

כְּמוֹ רוֹפֵא מִימֵי הַבִּינִים

לְטַעַם הַכֹּל לְמַעַן הַמַּדַּע,

לְהַעֲמִיד פָּנִים שֶׁל מִמְּחִיּוֹת,

כֹּל כֵּן בְּטוֹחָה שְׂאֲגִיעַ אֶל הַסָּמִיךְ שֶׁבֶן.

אָבֵל צְלוּחִית כֶּהָ זֹ

הַכִּפִּית שְׁלִי לֹא צִלְחָה,

לֹא בְחֻשָּׁה.

מהמתוק מדי והדביק

מהמתוק מדי והדביק שנשאר בשדיה
היא עוד מנסה להאכיל אותי ואת ילדי
גם כשחָרף עליה ואזל כוחה לזמזם.

למה לא תניחי לזכר העקיצות
שיקהה ויתעגל כמו אצבע רכה
צובטת לפעמים ביד לא מאמנת
זמזום עמום של מיתרי גיטרה.

הָאֱלִים אֵינָם זְקוּקִים

לֹא, הָאֱלִים אֵינָם זְקוּקִים לְסִבָּה נִרְאִית לְעֵין

בְּכַדִּי לְכַעַס עַל בְּנֵי הָאָדָם

וּלְהַתְעַלֵּל בָּהֶם.

וְכֵן גַּם בְּנֵי זֹג, הוֹרִים, יְלָדִים שֶׁהָיוּ לְאִנְשִׁים –

אֵין אַתֶּם דּוֹמִים לְשִׁיחַ הַשּׁוֹשָׁנָה

שֶׁגַם בְּאוֹגוּסְט יִפְרַח אִם יִתְמַסְרוּ לוֹ

שְׁבוּעִים-שְׁלֹשָׁה בְּאַפֵּן אֵינְטֵנְסִיבִי. לֹא,

אַתֶּם מְמַלְמְלִים בְּקוֹל שֶׁכֵּלּוֹ קוֹצִים,

הַצְנוּרוֹת שֶׁבָּהֶם אֶת מִשְׁקָה אוֹתֵנוּ

עֲשׂוּיִים מְעַצְמוֹת שֶׁל מֵתִים.

תה בבונג

פתאם הוא התחיל ברצינות לשתות

רק תה בבונג בלי סקר,

הילד המכשור,

הילד המפאר ביותר.

גחמות של מתבגר.

הופיע במטבח עם קדקוד מגלח.

כלם בגילו, הנועזים באמת, עושים כך.

בעינים לא זזות רצה להשתתף -

להשתתף? בקבוצה -

בקבוצה? של טפול נפשי!

זה מה שהוא רצה, הילד עטור המלגות

שעושה לנו מוסיקה נפלאה שכזאת.

זה בחנם -

יותר מזה לא יצא משפתי

הכמעט מחיכות, רפויות, חסרות דם.

איזו תבונה, איזו בגרות, איזו אחריות!

בבית הריק והמואר הוא חכה שתי שעות לצלצול.

בסוף פתח קפסת אפרסקים משמרים.

לא אכל שום דבר, זה ברור. אולי בא לו להקיא.

השאיר אותה כך פתוחה במטבח

לפגי שלקח מהמגרה את האקדח.

מנות קרב

מנות קרב

לקחת אֹויר אֶת מִכְרַחַת
לְהָרִים אֶת הָרֹאשׁ מֵעַל הַמִּים
לְהִסְפִּיק קֶצֶת
לְחֹטֹף וּלְאַגֹּר כִּמָּה שְׁיוֹתֵר אֹויר
שִׁיְהִיה מְחֻשָּׁב בְּאַרְיִזוֹת, מִנּוֹת קֶרֶב
לְזֶמֶן וּלְמִרְחָק לֹא-יָדוּעַ
מִתַּחַת לַמִּים.

דָּבֵשׁ, דְּבִדְבָנִים וְשֶׁמֶן זַיִת

מִחֲשָׁבוֹתַי עֹמְדוֹת עַל הַמְדָּרְכָה וּמַחֲכֹת,
מוֹכְנוֹת שֶׁתְּבוֹא וְתִקַּח אוֹתָן,
כְּמוֹ שׁוֹרֵת עֲגָלוֹת שֶׁל סוּפְרַמְרִקֵּט,
מִמְלָאוֹת דָּבֵשׁ, דְּבִדְבָנִים וְשֶׁמֶן זַיִת.

נְטִישָׁה קְלָה תְּדַרְדֵּר אֶת כָּל הַשׁוֹרֵה
בְּמוֹרֵד הַכְּבִישׁ.

בְּעֶרְבַּי הַחֹג

בְּעֶרְבַּי הַחֹג נִשְׁפָּכָה עַל נַפְשִׁי טוֹבָתְךָ

כִּמּוֹ סֵל קְנִיּוֹת מְלֵא

שֶׁהִתְהַפֵּךְ בְּאִמְצַע הַרְחֹב

וּמִתְפַּזֵּר לְכָל הַכוֹוִנִים

מִתַּחַת נְעָלִים בְּהוֹלוֹת נְחֹטָף

בְּיַד אֱלִמוּנִית מִתְעַקֶּשֶׁת לְעֶזֶר.

בְּיַדְךָ הַשָּׁמַיִם, סֵל מְלֵא שְׂמִיחָה.

בַּעֲפֵיךָ

בַּעֲפֵיךָ הַנְּפוּחִים

חַתּוּלִים שְׁנִים מְמַאֲנִים בְּקֶרֶךְ צֶהָב.

עַ פֶּעַףֶיךָ הַנְּפוּחִים

חַתּוּלִים בְּשִׁמְכֶת פּוֹךְ צֶהָבָה

רוֹטְנִים דּוּמָם:

שְׁקֶרֶת, שְׁקֶרֶת, הַבְּקָר

בִּיצָה חֲרוּכָה מְנַפֶּצֶת.

פְּסוּלִיָּה נְמַאֲסִים יִמְעָכוּ חַיִּי.

לֹא לָךְ שְׁקֶרֶתִי, בְּנִי.

יִחַדּוּ הַתְּגוּלָּלָנוּ בְּעֶרְמַת נּוֹצוֹת

יִחַדּוּ צַחֲקָנוּ בְּאַפְלוּלִית

מְאַחֲרֵי שְׁמִשׁוֹת מְכֻסּוֹת

שְׂכַחְנוּ לְאַהֲבָא אֶת הַבְּקָר.

על הגדר

גֵּשֶׁב עַל הַגֶּדֶר

וּתְחַבֵּק אוֹתִי קֶצֶת, רְבוּנִי. אֵל תִּתֵּיחַס לְדַמְעוֹת
הַצְּפוּיּוֹת כְּמוֹ גּוֹשֵׁי הָרֶךְ הַמְּצוּי מִתַּחַת לַשֶּׁמֶלָה.
תְּחַבֵּק בְּשֶׁקֶט. אֵל תִּקְנֶה לִי תִכְשִׁיטִים יְקָרְתִּים.

וְהִרִי נִזְרַקְתִּי הַחוּצָה מִכָּל סְפוּרֵיךְ:
לֹא הִתְגַּלְגַּלְתִּי מִתַּחַת שׁוֹאָה.
לֹא גָבַעוּלִי נִחַתְכוּ לְהִיּוֹת יְחוּרִים.

י.ד.

ח

ד.ד.

ל

לֹא לְשֹׂאוֹל, כִּי אִם

לְיֹרֶת הַבְּרָזֵל הַנוֹזֵל קַפְצָתִי,

נִהְיִיתִי פְעֻמוֹן.

אֲנִי עוֹנָה בְּחִבִּיבוֹת לְטֵלְפוֹנִים

שׁוֹמְרֶת עַל הַכֶּשֶׁר וְעַל הַשֶּׁכֶּל הַיָּשָׁר

וְנִהְיִית מִמְּזוֹן וּמְמוֹסִיקָה.

עַל הַבְּרָזִלִּים הַקָּרִים שֶׁל הָרִצּוֹן,

מֵעֶבֶר לְכָל הַסְּפוּרִים הַצּוֹדְקִים,

תְּחַבֵּק אוֹתִי בָּרֶךְ, רְבוּנִי,

וְאַל תִּתֵּיחַס לְדַמְעוֹת.

עיר בית, עיר יְרֵשָׁה, עיר אֵם
מיניקה לי מתיקות אֵויר בְּעֶרֶב
מפֹטְמוֹת הָרִים חוֹרְרוֹרִים, מכפּוֹת זֶהב
בִּינִיָהֵן הַנְּחֹתִי כֹף יָד שֶׁל תִּינוּק חוֹלָם.

אוי לי, התעוררתי, לא אֶרְדָּם:

פְּנִיךָ פֶּתֶאֱם פְּעוּרוֹת מְעֻרוֹת

לְטוֹשׁוֹת חֲרָבוֹת שׁוֹדְדִים

פְּנִיךָ מוֹלִי מֶלֶךְ זוֹלֵל יְלָדִים

הוּא, אִמִּי-הוֹרְתִי, יְרֵשָׁלַם!

שלחן

מְשִׁיב הָרוּחַ הוּא יָשִׁיב עַל פָּנֶיךָ

צָחוֹת שֶׁל תִּינוּק חוֹלָם.

הָאוֹמֵר יְהִי אוֹר הוּא יִפְקַח אֶת עֵינֶיךָ

לִבְחֹר אֶת הַדֶּרֶךְ הַקְּצָרָה.

הַיּוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת הוּא יַעֲרֹךְ לְפָנֶיךָ שְׁלָחוֹן

וַיַּחֲזִיק בְּיָמֶיךָ הַכּוֹתֶבֶת.

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה פָּרוּשׁ עָלִי מִפָּה חֶלְקָה
שְׁתַּכְסָּה אֶת כְּתָמֵי הַשָּׁנָה הַזֹּאת
וּתְכַסָּה אֶת יְרֵכֵי הַמִּתְנַדָּדוֹת.
פָּרוּשׁ עָלִי מִפָּה נִקְיָה וּבָרָךְ.
אֶל בְּזַעֲמָךְ תִּשְׁבֵּר כָּלִים
עֲרוּכִים לְאֲרוּחָהּ בִּידֵי יְלָדֶיךָ.

הָיָה לָהֶם בְּמִטְבַּח

הָיָה לָהֶם בְּמִטְבַּח מִזְבֵּחַ

מִקְדָּשׁ קָטָן מִקֶּשֶׁט

סָבִיבוֹ יָשְׁבוּ בְּמַעְגָּל

אֱלִילִים שֶׁל עֶצֶם

אָכְלוּ זֶה אֶת זֶה

יוֹם יוֹם מִהֲצֻחוֹת

שֶׁהָיוּ עַל הַשִּׁלְחָן.

שִׁלְחֹן מְטֵבַח שֶׁהִצַּבְתִּי
הָיָה לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
הִרְצַפָּה שְׁבִתוֹכָה רִצַּפְתִּי
הָיְתָה לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
הַקִּירוֹת בְּחֻלְבִּי טִיחַתִּי
הָיוּ לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
אֵיכָכָה חַיִּים בְּאֶרֶץ
הָיְתָה לְאֶרֶץ אוֹיֵב.

על שלמות הבצוע

שלמות הבצוע היא צורה

לעבד את השם בעונה.

ולשם הראוה?

הוי עבודת במות במטת הכלולות

וכן בכביש וכן במטבח וכן במספחה.

חרוזי הבל! קשויטי שוא!

במטבח נשרף התבשיל

לדיך רעבים עכשו ואת לא שבעה

להשלים את הבצוע בזו התאוה

ליצר פסים מבהיקים של דבקות מתקשחת

לצורה עוד מעט גמורה

של עזרה מזהב כמעט סגורה

ובחלחלה זרה לבעט בצורה

שֶׁלֶחַן כָּחָל

יְהִיָּה לָנוּ שֶׁלֶחַן גָּדוֹל וְכָחָל,
יְהִיָּה לָנוּ שֶׁלֶחַן עָרוֹךְ לְכָלֵנוּ בְּיַחַד,
שֶׁלֶחַן עוֹטָה אוֹר, עָגֵל לְגַמְרִי.

וְנִשָּׁב לְיָדוֹ בְּיַחַד בְּעֶרְב־שַׁבָּת
מִרְפָּקֵינוּ נוֹשְׁקִים זֶה לָזֶה
בְּלִי אִמָּר, נְשִׁיקַת יוֹסֵף לְבִנְיָמִין,
וְנִשְׁיֵר אֶת הַשְּׁלוֹם עָלֵיכֶם בְּלִי קוֹל
וְנִשְׁתָּה אֶת יֵין הַקְּדוֹשׁ מִהַכּוֹס הָאֶחָת
בְּיַחַד עִם הַמְּלָאכִים, לְפִי הַגִּיל.

הַשֶּׁלֶחַן אֵז יָשׁוּב וַיִּסָּב עַל צִירוֹ
דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִלְיָלָהּ
נֹאמַר כָּלֵנוּ בְּיַחַד אָמֵן.

